

[Niels Westerby.]

som det ærede medlem hr. Baunsgaard var inde på, at de forskellige organisationer allerede nu har adgang til at komme med deres synspunkter over for rådet. Ja, naturligvis kan de henvende sig til rådet og komme med deres synspunkter, det ved vi jo; men ét er at kunne gøre det på denne, om jeg så må sige, improviserede måde, noget andet at have en regelbundet adgang eller ret til at komme med sine synspunkter. Noget andet er at være til stede end at være udenfor: når andre, modstående organisationer kommer med synspunkter, man ikke er enig i, at man da kan svare på dem, og at disse organisationer igen får lejlighed til at svare på disse synspunkter. Man kan ikke sammenligne en udenforståendes adgang til at henvende sig til det økonomiske råd med dette at være medlem af det økonomiske råd og have adgang til dér at komme med sine synspunkter.

Jeg vil derfor anbefale, så stærkt jeg kan, de ændringsforslag, der er stillet af liberalt centrum, til vedtagelse, og jeg vil specielt sige til det konservative folkeparti og venstre, at de har jo i betænkningen udtalt, at de senere vil vende tilbage til sagen, og dér kan jeg måske føje til, at det kan de to partier jo få lejlighed til om ganske få minutter, når afstemningen finder sted.

Må jeg til sidst sige om selve udvalgsbetænkningen, at jeg ville finde det rigtigt, at der var begrundelser i den. Man kan ikke blive særlig oplyst af at læse denne udvalgsbetænkning; der står kun, at der er stillet 2 ændringsforslag af økonomiministeren, og dem er man blevet enig om. Jeg synes, at man navnlig over for offentligheden, men også over for de to partier i det høje ting, der ikke er repræsenteret i udvalgene, burde komme ind på den praksis at give en begrundelse for sine afslag. Jeg kan godt sige, at inden vi stillede ændringsforslag, henvendte vi os til folketingssekretariatet for at få at vide, hvad der var udvalgets begrundelse; det var ikke muligt at få det oplyst. Det er ikke arbejdsvilkår at give partier, der ikke er medlemmer af udvalgene. Jeg vil derfor gerne slå til lyd for, at man, når man tager en stilling, ikke bare meddeler

lakonisk i udvalgsbetænkningen, at man har taget denne stilling, men giver en begrundelse, således at offentligheden kan vide besked om, hvad der var begrundelsen, og de partier, der ikke er medlemmer af udvalgene, kan vide det. Jeg er selvfølgelig klar over, at hensynet ved lovforslagets fremkomst i sin tid var, at rådet ikke skulle blive for stort, men det synspunkt tillægger liberalt centrum ikke afgørende vægt; det afgørende må være, at alle synspunkter kan komme frem, så formandskabet virkeligt har et grundlag at afgive sine indstillinger og redegørelser på.

Økonomiministeren (Ivar Nørgaard): Jeg takker alle udvalgets medlemmer, fordi de har kunnet tiltræde mine ændringsforslag.

Jeg vil gerne til hr. Niels Westerby sige, at dengang lovforslaget var til første behandling, gav jeg regeringens begrundelse for, at man ikke burde udvide rådet med mere end højst 2 medlemmer, og jeg fastslog også, at det var rimeligt, at forbrugerne blev repræsenteret, når detailhandelen skulle repræsenteres. Der er jo i lovens § 2, stk. 4, hjemmel for formandskabet til at hidkalde repræsentanter fra andre organisationer og i øvrigt også fra andre ministerier end dem, der efter loven er repræsenteret konstant i rådet, og det ville dog være rimeligt, synes jeg, at rådet nu fik mulighed for i sin anden beskikkelsesperiode at gøre nogle erfaringer, at finde ud af, hvilke organisationer og hvilke ministerier ud over dem, der nu er fast repræsenteret i rådet, man sædvanemæssigt kommer til at indkalde. Hvis det så viser sig, at nogle af de organisationer, som har fremsat ønske om at blive permanent repræsenteret, ofte indkaldes, fordi formandskabet finder det praktisk og naturligt, ja, så vil det også være rimeligt at revidere loven ved en tredje beskikkelsesperiode. Jeg vil altså foreslå, at man afviser de ændringsforslag, de herrer Niels Westerby og Diderichsen har stillet.

Niels Westerby: Jeg ved ikke, om jeg ganske kort må sige til den højtærede økonomiminister, at det jo ikke er et spørgsmål om, hvorvidt formandskabet finder ud af, at der kan være grund til at høre disse organisationer. Det kan godt